

GRUPPE: 1 - FCI's RASENR: 88

Stiftet 6. mars 1964

Shetland Sheepdog

Rasestandard

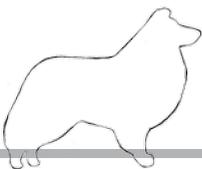
med kommentarer og bilder

Rasestandarden med kommentarer er utgitt av
Norsk Shetland Sheepdog Klubb Januar 2012

Hftet er utarbeidet av Reidun Monsholm

De fleste bildene er fotografert av:
Lana Robinson
Karin Pöiklägu
Reidun Monsholm

Fra valp til voksen

Kvalitet er synlig allerede når valpen er liten

Over: Sheltievalper i ulike alder.

T.h: Sheltievalper kan variere mye både i type og størrelse. Det kreves erfaring og kunnskap, samt kjennskap til linjens arvbarehet for å anta hvordan valpen vil komme til å utvikle seg som voksen.

I forhold til mange andre raser kan sheltien være vanskelig å bedømme under oppveksten. De vokser gjerne litt ujevnt, og kan være ute av proposjoner i perioder.

Karin Põiklägu

FORORD

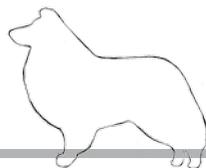
Norsk Shetland Sheepdog Klubb laget i 2001 et rasekompedium der man kombinerte FCIs rasestandard og oversettelse av kommentarene fra The English Shetland Sheepdog Clubs rasekompedium.

I 2011 ble FCIs rasestandard revidert, og det ble derfor nødvendig å lage et nytt rasekompedium.

Heftet retter seg såvel mot oppdrettere av rasen, som mot rasedommere.

I likhet med det forrige rasekompeniet har klubben bestrebet seg på å presentere hunder som er rasetypiske og så korrekte som mulig opp mot rasestandarden fra rasens hjemland Storbritannia, og vi håper at dommerne vil bestrebe seg på å dømme frem hunder av korrekt type.

Norsk Shetland Sheepdog Klubb
Januar 2012

RASEBESKRIVELSE FOR SHETLAND SHEEPDOG

Opprinnelsesland/hjemland: Storbritannia
GRUPPE: 1 - FCI's RASENR.: 88, av 24.06.1987

Med kommentarer i kursiv oversatt fra
ESSCs "The Shetland Standard - An Elaboration"

(Understrekinger i teksten er de endringer som er gjort i standarden ved siste revisjon)

Helhetsinntrykk:

Liten, langhåret brukshund med stor skjønnhet, ikke klumpet eller grov, bevegelser smidige og grasiøse. Symmetrisk silhuett slik at alle detaljer harmonerer med helheten. Rikelig pels, manke- og brystpels, velformet hode og yndig uttrykk er med på å skape idealet.

En kombinasjon av den første setningen i dette avsnittet, kombinert med senere avsnitt ville kunne leses: "Liten, langhåret brukshund med stor skjønnhet, sterk og aktiv, men smidig og grasiøs, uten klumpethet eller grovhet". Dette ville komplettere et bilde av substans og eleganse i perfekt balanse. Hannhunden skal selvsagt alltid være maskulin og tispes feminin.

Helhetsinntrykket og det tiltalende hos rasen, inkludert dets essensielt yndige og årvåkne, men likevel milde uttrykk, er så avhengig av dets ideelle balanse mellom øyne og ører sammen med hodets proporsjoner, at kommentarene i disse "kapitlene" må leses og vurderes som en del av helheten.

Viktige proporsjoner:

Skallen og snutepartiet av samme lengde, midtpunktet er indre øyekrok. Kroppen en anelse lengre fra skulderleddet til sittebensknuten enn mankehøyden.

AKS

Adferd/temperament:

Våken, mild, intelligent, sterk og bevegelig. Hengiven og oppmerksom overfor sin eier, reservert overfor fremmede, aldri nervøs.

Kombinasjonen av disse kvaliteter forklarer hvorfor Shetland Sheepdog, når den er oppdratt på en fornuftig måte, er den ideelle familiehund. Med riktig trening viser den utmerkede evner for lydighet, agility og andre bruksaktiviteter.

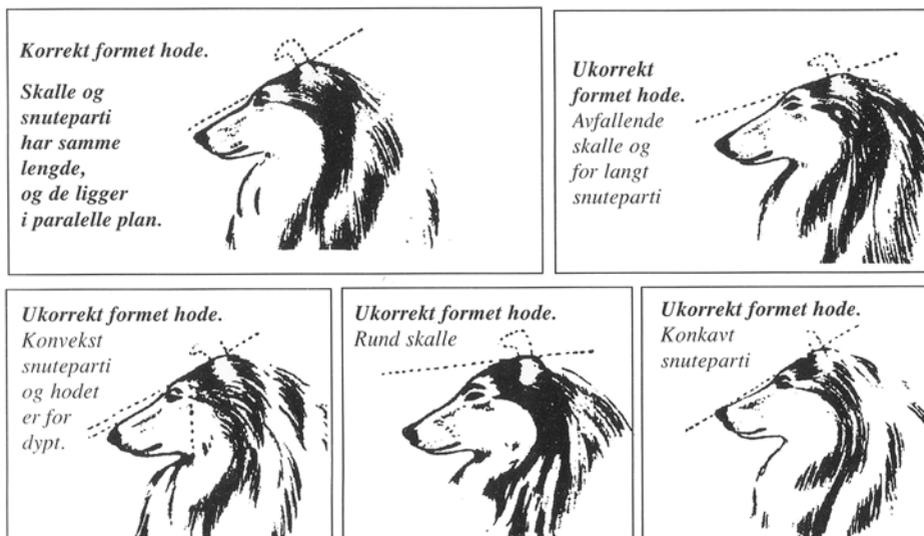
Hode:

Edelt og elegant uten overdrivelser; sett ovenfra og fra siden formet som en lang, stump kile som avtar i bredde fra ørene til nesebrusken. Skallens bredde og dybde står i forhold til skallens og snutepartiets lengde.

Hodet må være i forhold til hundens størrelse. Det karakteristiske uttrykket oppnås ved perfekt balanse og kombinasjon av skalle og snute, øynenes form, farge og plassering, samt korrekt plasserte og bårne ører.

Særpreget, kvaliteten og den individuelle rasetypen uttrykkes på mange raser først og fremst gjennom hodet, og dette er særdeles gjeldende for Shetland Sheepdogs.

Symmetri er gjennomgående i rasebeskrivelsen, hodet må være i balanse og i proporsjon i forhold til resten av kroppen. Det må være edelt, men ikke for spinkelt. Rasebeskrivelsen lister opp ganske nøyaktig alle kvaliteter som fører til det perfekt balanserte hodet, og selv om det ikke fremkommer i rasebeskrivelsen er uttrykket "hode i ett stykke" (one-piece head) en god beskrivelse, og hentyder til jevn form, hvilket gjør at den flate skallen, de flate kinnene og den ideelle stoppen, glir sammen med det utfylte snutepartiet i en harmonisk helhet.

For lite eller for mye stopp, eller en feilplassert stopp, kan endre hodets profil og uttrykk ganske dramatisk. Alle avvik fra glatte, parallelle linjer ødelegger for typen og kvaliteten i hodets profil. Sett fra siden skal også hodet ha en stump kileform, det skal ikke være for mye dybde fra øyet og ned gjennom munnviken og kjeven, og underkjeven må være forholdsvis godt utviklet. Dersom denne dybden er for stor og underkjeven for svak, vil effekten bli skarp triangulær isteden for en stump kileform.

Det korrekte hodet skal gi et smeltende yndig uttrykk, hvor alle linjer glir over i hverandre. Som rasebeskrivelsen helt tydelig sier skal hodet være i proporsjon i forhold til hundens størrelse.

Skalle: Flat skalle, moderat bred mellom ørene, uten markering av nakkeknølen. Skallens overlinje parallell med snutepartiets overlinje.

Stopp: Lite, men tydelig.

Karakteren, kvaliteten og individuell rasetype er hos mange raser beskrevet sterk og tydelig i hodeproposjonene, og det gjelder ikke minst for sheltien.

Nesebrusk: Sort.

Lepper: Sorte og stramme.

Kjever/tenner: Jevne kjever, tørre og kraftige med velutviklet underkjeve. Stramme lepper. Sunne tenner med et perfekt, jevnt og komplett saksebitt. Tennene jevnt plassert i kjevene. Det er meget ønskelig med fullt tannsett med 42 korrekt plasserte tenner.

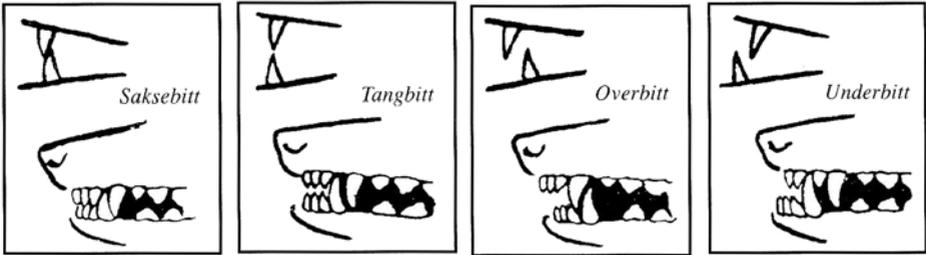
Den velutviklede underkjeven avsluttes med de korrekt strammede leppene. En svak underkjeve, muligens kombinert med tilstrekkelig stramme lepper, bidrar til å synliggjøre fortennene, spesielt når hunden har hodet løftet.

Et markert overbitt (heldigvis sees dette sjeldent) kan komme av et for langt snuteparti, muligens også med tendens til romernese, en meget alvorlig og stygg feil.

Tangbitt kan forårsake slitasje på fortennene.

Underbitt er en alvorlig, men heldigvis sjelden feil. Individuelt feilplasserte tenner i underkjeven sees av og til, og det er selvfølgelig ikke ønskelig. Feilplasserte hjørnetenner er en meget alvorlig feil, sett ut fra både funksjon og utseende.

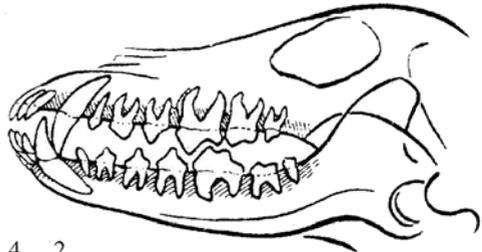
Tannmangel og feilplassering av tenner, virker til en viss grad å være arvelig. Ved bedømmelse bør ikke en enkelt manglende tann få for stor innvirkning på premieringen. For oppdretterne er det imidlertid viktig å ta kravet om et komplett og korrekt tannsett alvorlig i avlssammenheng.

Hundens endelige bitt (fra venstre):

Overkjeve: fortenner (incisors) 3stk,
hjørnetenner (canines) 1 stk,
premolarer (premolars) 4 stk,
molarer(morars)2 stk

Underkjeve: fortenner (incisors) 3stk,
hjørnetenner (canines) 1 stk,
premolarer (premolars) 4 stk,
molarer(morars)3 stk

$$2 \times \frac{3 \quad 1 \quad 4 \quad 2}{3 \quad 1 \quad 4 \quad 3} = 42 \text{ tenner}$$

Kinn: Flate kinn som jevnt går over i et godt avrundet snuteparti.

Øyne: Middels store, skrånstilte, mandelformede. Mørke brune, unntatt hos blue merles, som kan ha blå eller blåflekke øyne, enten det ene eller begge.

Korrekte øyne er nøye beskrevet her, med øynenes form og plassering bidrar de så sterkt til det rasetypiske uttrykket, at viktigheten ikke kan understrekes nok. Store runde øyne gir et fullstendig feilaktig uttrykk, og det samme gjelder for øyne som er for små.

Den tillatte variasjonen i øyefargen for blue merle er ganske stor. Enten det ene eller begge øynene kan være mørkebrune, blå eller en kombinasjon av brunt og blått. Selv om to meget lyse blå øyner kan gi et noe stirrende uttrykk, så bør det ikke påvirke bedømmelsen, bortsett fra i de tilfeller hvor uttrykket forstyrrer helhetsinntrykket. To mørke blå øyne kan på den andre siden gi et ganske tiltalende uttrykk. Det finnes også de mer sjeldne, men vakre "merle" øynene hos blue merle, hvor øyet er brunt, men med blå prikker eller flekker. Ethvert spor av blått i de brune øynene hos en sobel eller tricolour skal ansees å være en alvorlig feil.

Ører: Små, moderat brede i basis, ganske tett plasserte på toppen av skallen. I hvile legges de bakover, når hunden er oppmerksom, bringes de fremover og bæres halvt stående med fremoverbøyde øretipper.

Disse kravene er ganske utvetydige og det bør noteres at ørene skal være plassert GANSKE tett sammen på toppen av skallen. Mens lavt ansatte, skjevt bårne ører er lite tiltalende og feilaktig, så kan MEGET tett plasserte ører gi et ukarakteristisk og skarpt uttrykk.

En shetland sheepdogs ører skal IKKE, som den noen ganger beskrives med misforstått entusiasme, være "helt på topp" og nesten i berøring med hverandre. Øretippene skal peke fremover og ikke til siden. Ører som er plassert lavt på siden av hodet kan få skallen til å virke bred, og tunge ører ødelegger det ettertraktede uttrykket. Stående ører er meget uønsket.

Hals: Muskeløs, godt buet og så lang at hodet bæres stolt.

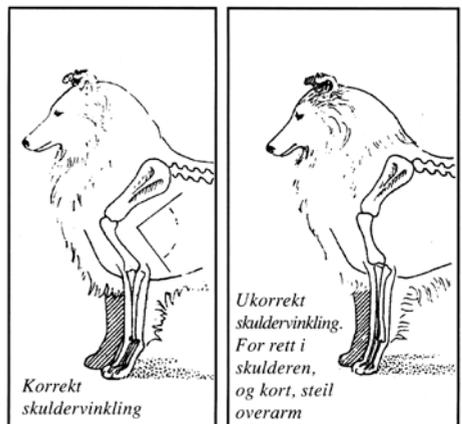
Selv om en korrekt hals er tilstrekkelig beskrevet, så må det likevel poengteres at halsen skal være tilstrekkelig lang for at hodet kan bæres stolt og gi den vakre symmetriske silhuetten som en shetland sheepdog skal ha. Man må huske at den riktige pelsen til den voksne hunden (særlig manken til hannhunden) tenderer til å skjule lengden på halsen. Dette vil en konstatere ved bedømmelsen.

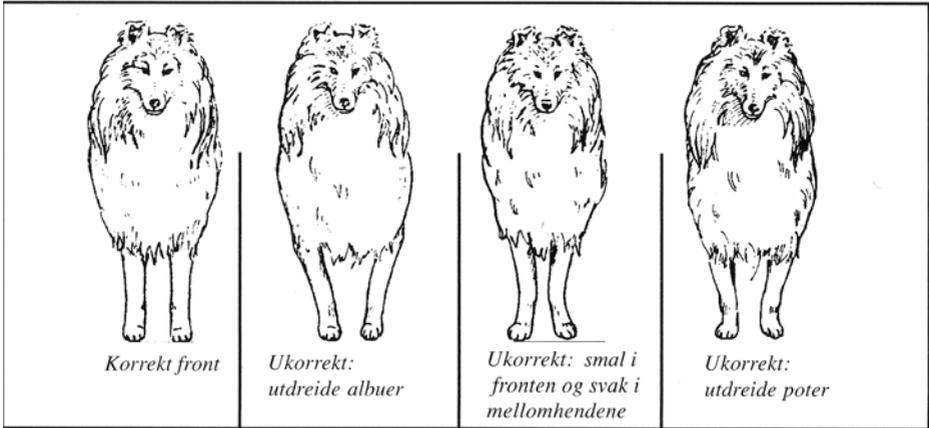
Forlemmer:

Helhetsinntrykk: Rette sett forfra, muskuløse og tørre med kraftig, men aldri grov benstamme.

Forlemmenes vinkling og plassering er av største viktighet for hundens evne til å bevege seg på riktig måte. Beskrivelsen i standarden er så utfyllende at ytterligere kommentarer er unødvendig. Det kan allikevel påpekes at benstammen ikke skal være grov.

Skulder: Godt tilbakelagt. I manken er skuldrene adskilt bare av ryggstølen, mens skulderbladene skråner utover for å gi plass til den ønskede hvelving av ribbenene. Godt vinklet skulderledd.

Overarm: Omtrent samme lengde som skulderbladet.

Albue: Plassert midt mellom bakken og manken.

Mellomhånd: Sterk og elastisk.

Poter: Ovale med gode tredeputer, tærne buet og plassert tett sammen.

Kropp:

Overlinje: Rett med en pen lendebye.

Kryss: Skråne jevnt bakover.

Bryst: Dypt, rekker minst til albueleddet. Godt hvelvede ribben som blir smalere i nedre halvdel for å gi fritt spillerom for forben og skuldre.

Som beskrevet i standarden skal kroppen være en anelse lengre fra skulderleddet til sittebeinsknoten enn mankehøyden. Det er meget viktig at kroppen har riktig lengde for at kravene om symmetri i alle deler skal oppfylles. Er kroppen for lang vil rygglinjen ofte bli for svak, og er den for kort vil det gå ut over bevegelsene.

Dybden i brystet kan ofte virke bedre pga en rikelig pels, og bør derfor sjekkes ved håndtering av hunden under bedømmelse.

De godt hvelvede, men avsmalende ribbena er meget viktige. Tønnebryst (eller for den saks skyld fedme) kan tvinge skuldre og albuer ut av posisjon, og av den grunn forstyrre bevegelsene, så vel som å få hunden til å se kort og tykk ut. På den andre siden vil flatsidethet ofte følges av trange albuer og trippende bevegelser, så vel som det gir et trangt bryst med manglende plass for hjerte og lunger.

<i>Bevegelser sett bakfra</i>			
			
<i>Korrekt</i>	<i>Ukorrekt. Utdreide haser</i>	<i>Ukorrekt. Kuhaset</i>	<i>Ukorrekt. Kryssende bakbensbevegelser</i>

<i>Bevegelser sett forfra</i>						
						
<i>Korrekt</i>	<i>Ukorrekt. Rul- lende bevegelser, vekten flyttes fra side til side.</i>	<i>Ukorrekt. For trange forbens- bevegelser.</i>	<i>Ukorrekt. For høye forbens- bevegelser.</i>	<i>Ukorrekt. Løse mellom- hender.</i>	<i>Ukorrekt. Kryssende forbens- bevegelser</i>	<i>Ukorrekt. For bred forbens- bevegelser</i>

Hale:

Lavt ansatt hale, siste halevirvel skal rekke minst til haseleddet, rikelig pels, sabelformet. Kan løftes litt under bevegelse, men aldri over rygglinjens forlengelse. Den skal aldri ha haleknekk.

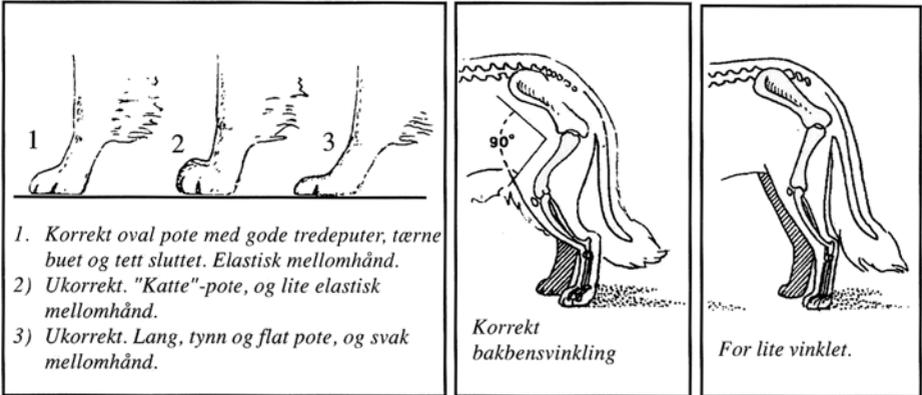
En forlengelse av rygglinjen, en grasiøs båret hale, kompletterer den nydelige flytende konturen. Halen må ikke bæres over rygglinjens forlengelse i bevegelse. Når man sjekker halens lengde må det også undersøkes for haleknekk. Haleknekk kan finnes langs hele halens lengde fra rot til tupp. Enhver form for haleknekk er høyst uønsket.

Baklemmer:

Lår: Brede og muskuløse.

Knær: Godt vinklede.

Haser: Renskårne, velvinklede. Lavt ansatte med kraftig benstamme. Rette sett bakfra.

Beskrivelsen av de muskulære og velvinklede bakbeina viser til den konstruksjonen som er nødvendig for å gi kraftfull og fleksibel framdrift i alle gangarter. Såvel som for steil skulder, for kort overarm, eller mangel på tilstrekkelig vikling, vil ukorrekt lengde på noen av de ulike delene av bakbeina resultere i en kort og stiltrende gange, med for mye opp- og ned-bevegelser. For å få rytmiske bevegelser er det nødvendig at konstruksjonen i for- og bakpart er i perfekt balanse. En ideelt vinklet forpart kan ikke fungere uten en like korrekt vinklet bakpart, og vice versa.

Poter: Ovale med gode tredeputer, tærne buet og plassert tett sammen.

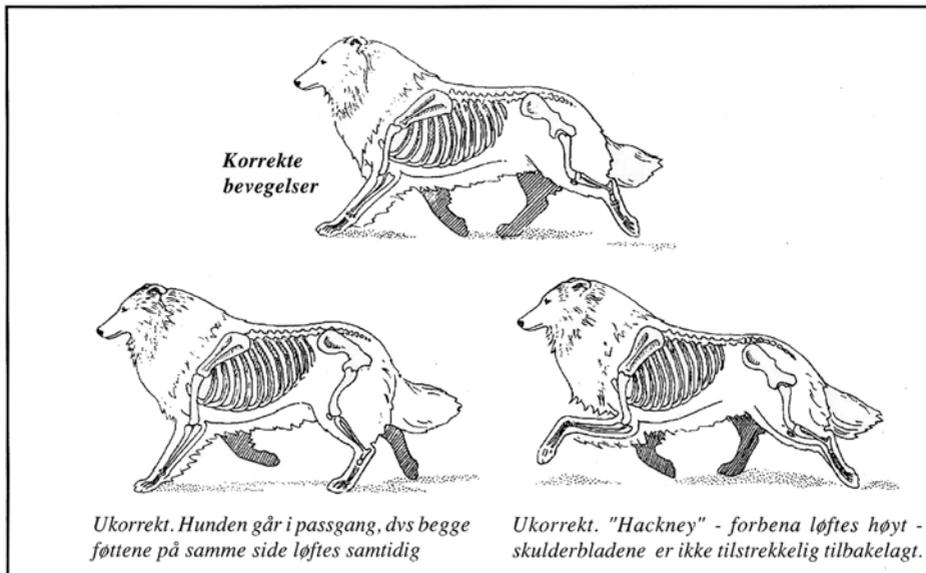
Dette er den ideelle pote for en liten, aktiv hund, som forventer å bevege seg i fart over røft, steinete eller glatt underlag. Gode tredeputer virker støtdempende mens sterke buede tær gir grep ved endringer av fart eller retning.

Bevegelser:

Smidige, jevne og grasiøse. Godt driv i bakbena slik at mest mulig mark blir dekket med minst mulig anstrengelse. Passgang, nøstende, rullende eller stive stiltrende opp og ned bevegelser er meget uønsket.

De fleste aspekter av korrekte og feil bevegelser har allerede blitt beskrevet under punktene "Forlemmer" og "Baklemmer", slik at det skal være klart at det lange, jevne, uanstrengte steget som bare så vidt går klar av bakken (jordbundet trav) er avhengig av konstruksjon, vinkling og fremfor alt, balanse mellom for- og bakpart.

Dersom skuldervinklingen er for steil, men hunden er velvinklet bak, vil forbeina hindre det potensielt lengre bakbeinssteget. Dette kan bety at bakbeina må ty til en unnvikende aksjon på en eller annen måte. Begge bakbeina kan passere mellom forbeina og forårsake at hunden beveger seg trangt bak. Alternativt kan kroppen svinge lett fra side til side, slik at det ene bakbeinet kan plasseres mellom, og det andre på utsiden av forbena. Dersom forbena er trange, må bakbena passere på utsiden av forbena på den ene siden, hvilket gjør at svingninger i kroppen blir fremhevet.

Ettersom en hund med steil skulderplassering har en tendens til å heve forbena forholdsvis høyt i bevegelse, vil denne tendensen bli overdrevet da den prøver å ta vekk forbena så snart som mulig fra bakbenssteget. Det er mange variasjoner i temaet "mangel på balanse mellom for- og bakpart". Alle resultatene resulterer i ikke-veivinnende og lite effektive bevegelser.

Selv om det ikke står i standarden bør det nevnes at den virkelige velbygde sheltie, slik som raser flest med "normal" konstruksjon (hvor brystdybden er ca halvparten av mankehøyden eller mindre), beveger seg inn mot et spor for å oppnå den ønskede balanse og effektive bevegelsene. Selv om hunden både i stående og i skritt vil ha bena nesten helt loddrett ned mot bakken, vil den ettersom farten øker, begynne å konvergere forsiktig slik at i hurtig trav vil indre kant av poten treffe (men aldri krysse) en imaginær senterlinje. Vi kaller dette sporing eller snoring.

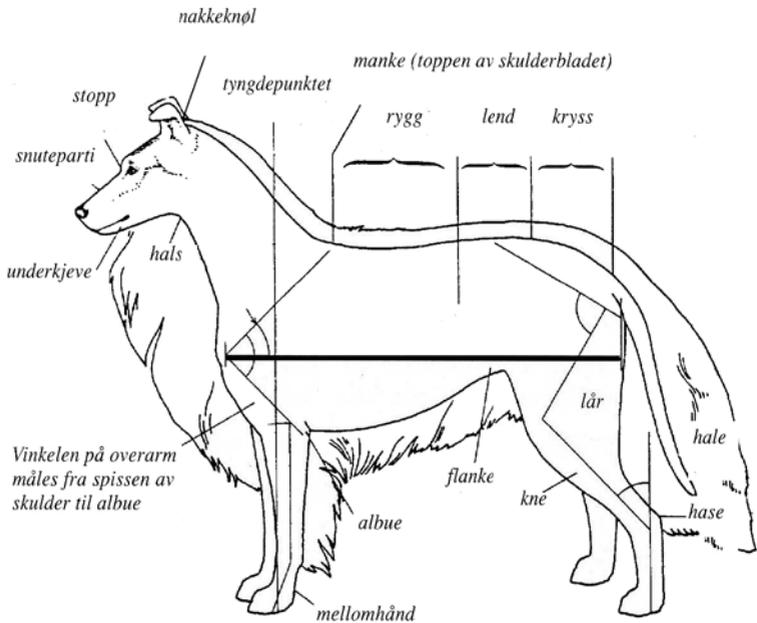
Pels:

Hårlag: Dobbel pels; dekkhårene lange, strie og rette. Myk, kort og tett underull. Meget rikelig manke- og brystpels, forbena skal ha faner. Bakbena ovenfor hasene skal ha rikelig pels, men nedenfor hasene skal pelsen være ganske kort. Hodet skal være korthåret. Pelsen skal passe til kroppen og ikke dominere eller skjule hundens silhuett. Korthårete individer er meget uønsket.

Den korrekte doble pelsen med beheng som beskrevet, er en av rasens viktigste skjønnhetstrekk, mens strukturen gir maksimal værbeskyttelse. Når en hund er i full pels er pelsen så og si ugjennomtrengelig for vann. Den ukorrekte myke, bløte pelsen vil derimot absorbere fuktighet, slik som bomull gjør.

Avstanden fra stopp til nese, og stopp til nakkeknøl, skal være like lang.

Kroppen skal være en anelse lenger fra skulderleddet til sittebensknuten enn mankehøyden.

En hannhund skal ha noe mer pels i tillegg til at pelsen er striere enn tispens, og hannen vil også ha mer pels rundt nakke og bryst. Tispene vil vanligvis ha mer pels på skjørt og hale. Selv om hunden skal ha rikelig med pels, må pelsen aldri virke dominerende på hunden, eller ødelegge dens linjer. Pelsen må passe til kroppen og fremheve dens grasiøse silhuett.

Farge:

Sobel: Klar eller skygget, enhver farge fra blek gylden til dyp mahogny, i sin nyanse skal den være rik i tonen. Ulvesobel og grå er uønsket.

Tricolour: Intens sort farge på kroppen, rike tantedgninger foretrekkes.

Blue merle: Klar sølvblå farge, flekket og marmorert med sort. Rike tantedgninger foretrekkes, men mangel på disse anses ikke som feil. Store sorte tegninger, skiferfarge eller rustfarge i enten dekkhår eller underull er meget uønsket. Helhetsinntrykket skal være blått.

Sort & hvit og sort & tan: Også godkjente farger.

Hvite tegninger kan finnes (unntatt hos sort & tan) som bliss og krave, på bryst, ben og halespiss. Alle, eller noen av, de hvite tegningene foretrekkes (unntatt hos sort & tan), men mangel på disse tegningene anses ikke som feil. Hvite flekker på kroppen er meget uønsket.

Det er ikke behov for mange kommentarer når det gjelder sobel og tricolour, unntatt for å framheve at man foretrekker rikhet og intensitet i fargen når det gjelder grunnfargen, og at man foretrekker rike tan tegninger på tricolour.

Når det gjelder blue merle er kravene mer spesifikke og gir flere vanskeligheter for oppdrettere og dommere. Blue merle fargen skal være sølvblå (ikke stålgå eller mest svart). Som standarden krever, så skal den blå fargen være klar sølvaktig blå, og være spettet eller marmorert med sort. Store svarte flekker er ikke attraktivt, og det samme gjelder rustskjær. En blue merle farget hund trenger ikke å ha tantedgninger, men når disse er tilstede er det å foretrekke at de er rike i tonen og medvirke til den skjønnet en god blue merle skal ha. Selv om fargen på en blue merle alltid skal være en viktig faktor så må dette sees i sammenheng med hundens helhet. På tricolour skal det sorte være virkelig sort (ikke rustaktig eller spettet med hvitt, hvite enkelthår), rike tantedgninger og det hvite skal være virkelig hvitt. Sobel kan være alle farger fra en blek gyllen til en mørk rikt skygget sobel. Ulvesobel (hvor det er grålig skjær) er meget uønsket.

Små fargede flekker på hvite ben skal ikke straffes for noen av fargene. Det er forståelig at mange oppdrettere og dommere har sine egne personlige preferanser når det gjelder farger og spesielt hvite tegninger. Det eneste virkelige problemet som da kan oppstå er dersom en personlig preferanse blir en personlig fordom, men det er grenser for hvor mye hvitt som er akseptabelt ut fra et generelt synspunkt. Rasebeskrivelsen gjør det klart at hvite flekker (det spiller ingen rolle hvor små de er) ikke er tillatt på kroppen. Tegninger som forstyrrer inntrykket av "stor skjønnet" kan bli sett på som et handicap, men slike forutinntatte meninger som et hvitt bliss, en hvit stripe på lårben, mørk snute på en skygget sobel eller ulike øyne på en blue merle, må ikke påvirke bedømmelsen i nevneverdig grad.

Størrelse:**Mankehøyde: Ideell mankehøyde:****Hannhunder: 37 cm****Tisper: 36 cm*****Mer enn 2,5 cm over eller under disse høydemål er meget uønsket.****Kravene her er presise. 2,5 cm under ideelt nivå er like lite ønsket som 2,5 cm over.****Feil:****Ethvert avvik fra foregående punkter skal betraktes som feil. Hvor alvorlig feilen er, skal graderes etter hvor stort avviket er og effekten på hundens helse og velferd.**

Ved godkjennelsen av standarden ville ikke The Kennel Club godta en spesifisert beskrivelse av Feil og Diskvalifiserende feil. Det er derfor under de enkelte avsnitt gjort anstrengelser for å beskrive og forklare viktigheten av de ulike feil. Disse beskrivelsene må ha innvirkning på bedømmelsen av hunden på utstilling.

Diskvalifiserende feil:**Tydelige tegn på fysiske eller psykiske defekter****OBS****Hannhunder skal ha to normalt utviklede testikler på normal plass.**

Rasebeskrivelsen er oversatt fra
gjeldende FCI-standard.
Norsk Kennel Klub, 26. mai 2010

** ESSC har endret denne ideelhøyden tilbake til 35,5 cm som det var opprinnelig, og trolig vil dette også få konsekvenser for FCIs rasestandard, men i skrivende stund er det fremdeles 36 cm som er oppgitt av FCI som ideelhøyde for tisper.*

Pet Photos By Lana

Pet Photos By Lana

RM

Sobel

Mørk skygget sobel

Den soble fargen kan være klar eller skygget, og kan ha store variasjoner i farge fra blek gylden til dyp mahogny.

Det som er viktig er at den i sin nyanse skal være rik i tonen. Ulvefarge og grå er absolutt ikke ønskelig.

T.v: Skygget sobel

Ren sobel,
også kalt "gullsobel"

Pet Photos By Lana

T.h: Bliss kan være attraktivt

T.v:
To skyggede soble

Tricolour og blue merle

Tricolour kan variere veldig i forhold til mengden av tan-tegninger, men det er en fordel med rike tan-tegninger og god farge i det brune.

En god tricolour farge er intens sort farge uten snev av rust.

Blue merlefargen skal være godt melert og ha et klart blåskjær i det "grå". Man ser altfor ofte for store svarte flekker og "gråfarge" uten blålig skjær.

Som valp bør blue merle være ganske lys for å oppnå bra blåfarge som voksen. Fargen mørkner ofte med alderen.

Pet Photos By Lana

Svart/hvit og blue merle uten tan

En blue merle uten tan er i realiteten en svart/hvit med melering. Den skal ikke straffes for manglende tantedgninger.

Svart/hvit sheltie valp

Blue merle uten tan og svart/hvit sheltie

Svart/hvite shelties

Tricolour og blue merle kan variere kraftig i tantedgninger. En bi-faktorert tricolour (ett gen for tricolour og ett gen for svart/hvit) har oftest svakere tantedgninger enn en tri-faktorert tricolour (to gen for tricolour)

Gode tanmarkeringer er å foretrekke, men lite tan skal ikke straffes.

T.v: Bi-faktorert tricolour
T.h: Tri-faktorert tricolour

Riktig og feil

ØYNE

Riktig:

Nydelige, middels store, skråstilte, mandelformede øyne.

Feil:

Nydelig mandelform, skråstilte, velplasserte men litt lyse øyne

Runde og litt lyse øyne, ikke nok skråstilte

Runde øyne, ikke nok skråstilte

For markerte øyebryn og ikke korrekt mandelform

For markerte øyebryn, dråpeformede og for vidt ansatte øyne, ikke nok skråstilte

Dråpeformede og for vidt ansatte øyne, ikke nok skråstilte, litt innsunkne

NSSKs rasestandard

SNUTE/STOPP

Riktig:

Velutviklet underkjeve og korrekt stopp

Feil:

Konveks nese (romernesese), lang stopp og lite parallellitet i skalle/snute, for dårlig underkjeve

Dyp i hodet, grov i snute og skalle, lang stopp

For dårlig underkjeve, for lite markert stopp, ikke parallell linje skalle/snute, tennene vises ved lukket munn

Konkav nese (oppstoppersnese) og dårlig underkjeve

ØRER

Riktig:

Små ører, moderat brede i basis, ganske tett plasserte på toppen av skallen.

Feil:

Nette ører, men litt for lite vipp

Tunge ører

Altfor tunge og litt vidstilte ører

Altfor tunge og vidstilte ører, lite markert tipp

Ståører

JZ

Sheltievalper i alle farger, 5-6 uker gamle: F.v skygget sobel, ren sobel, tricolour, blue merle uten tan, svart/hvit, blue merle

Pet Photos By Lana

To soble unghunder